

Як соціальне явище трудова міграція породжує і масу супутніх проблем. Наприклад, вона підживлює корупцію серед представників органів влади та управління, співробітників правоохоронних органів. Обмежені в правах у країні перебування «заробітчани» завжди були зручним об'єктом для іноземних спецслужб. На плечах трудових мігрантів «жирує» добре структурований криміналітет, якому саме й не вигідна легалізація процесу «трудового десантування» українців за кордон.

Хоча, на перший погляд, відповіді на всі ці запитання лежать насамперед у площині діяльності правоохоронних органів, кардинального вирішення проблеми вони не забезпечать. Експерти одностайно стверджують, що лише підвищення середнього рівня статків, рішучі кроки з подолання усіх форм безробіття, ліквідація основних передумов корупції серед держслужбовців можуть поліпшити ситуацію, що склалася.

За всіма прогнозами, у найближчому майбутньому пропозиція нелегальної робочої сили з України на ринки зарубіжжя зростатиме. Водночас зросте і попит на неї зі сторони тіньового сектора економіки європейських і не тільки цих країн.

З огляду на те, що трудова міграція ще впродовж тривалого періоду часу залишиться одним із визначальних чинників суспільного та економічного життя нашої країни, усі державні інститути, правоохоронні органи просто зобов'язані взяти під особливий контроль повернення цих, хай і не надто оптимістичних для нації, процесів у цивілізовані та правові рамки. На чільне місце слід поставити чітке розуміння того, що наші співвітчизники виїхали тимчасово. І, коли ситуація в країні стане благополучною, вони обов'язково повернуться, причому з конструктивним, європейським досвідом, який буде успішно інтегрований в українські реалії.

У перспективі кількість трудових мігрантів у країні Західної Європи буде зростати. Це пояснюється як загальним зменшенням чисельності європейців, так і змінами пропорції між працівниками віком від 15 до 64 років та утриманцями – дітьми і пенсіонерами. Уникнути загрози демографічної кризи можна двома шляхами: або переглянути існуючу систему соціального забезпечення, включаючи пенсійну, або ще ширше відкрити кордони для трудових мігрантів. Аналітики та експерти передбачають, що перевага буде віддана другому варіанту розвитку подій. Але у цьому випадку, як випливає з розрахунків, уже в найближчу чверть століття Європейський Союз змушений буде прийняти майже 160 млн. трудових мігрантів.

Список використаних джерел

1. Архипович Д. Глобалізація як явище: позитивні і негативні риси/ Д.Архипович//Незалежний культурологічний часопис. – 2000. - № 19.
2. Костюченко А .С. Бенилюкс в путях миграции /А .С.Костюченко// Современная Европа. - №4(28). – октябрь-декабрь 2006. – с. 58.
3. Прибиткова І. Трудові мігранти в соціальній ієрархії українського суспільства: статусні позиції, цінності, життєві стратегії, стиль і спосіб життя /Ірина Прибиткова //Соціологія: теорія, методи, маркетинг. – 2002. - № 4. – с. -73-98.
4. Хомра О.У. Ситуація на ринку праці як чинник міграційної рухливості населення /О. У. Хомра// Демоекономічні дослідження. – К.: Ін-т економіки НАН України, 1995. – с. 58.

М. Микитів

Науковий керівник – ас. Н. В. Лесько

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Децентралізація – це комплексний процес, який передбачає ланцюгову реакцію змін у державному організмі. Йдеться про значний перерозподіл повноважень на всіх щаблях владної вертикалі.

Питання, присвячені проблемам та перспективам децентралізації публічної влади, знайшли своє відображення в дослідженнях багатьох вітчизняних і зарубіжних учених, таких як В. Б. Авер'янов, Г. В. Атаманчук, І. А. Гицяк, І. П. Бутко, В.М. Вакуленко, А. А. Коваленко, В. В. Копейчиков, Л. М. Кравчук, А. В. Крусян, В. С. Куйбіда та інші.

Науковець І. Гицяк вважає, що децентралізація публічної влади – це «діяльність незалежного місцевого самоврядування в результаті передачі їм повноважень держави». Передача повноважень у цьому випадку, розглядається як не делегування, а як перетворення державних повноважень на самоуправлінські, що очевидно дає можливість розгляду рівної природи влади місцевого самоврядування і публічної влади[1, с. 58].

На мою думку, проведення децентралізації в Україні вкрай необхідне і диктується як політичними, так і економічними причинами. По-перше децентралізація є важливим елементом розвитку демократії тому, що зміцнює демократію шляхом наближення рівня, на якому приймаються рішення до місцевого населення, а по-друге надання держаних послуг покращується, тому що вони надаються органами, які краще розуміють потреби населення.

За оцінками експертів, на сьогодні реформи та процеси децентралізації в Україні можна оцінити як неефективні. Основними чинниками нагальності вирішення питання децентралізації:

- Неоднаковість територій та регіонів країни, що автоматично веде до певної автономізації;
- Невідповідність доходної та витратної частин місцевих бюджетів впливає на бажання скоріше отримати фінансову гнучкість та додаткові можливості їх поповнення;
- Необхідність формування місцевих громад не за формальною ознакою територіального розташування, а за ознакою усвідомлення спільності громадських цінностей та проблемних питань співіснування.
- Децентралізація має забезпечити більш чітке розділення повноважень та підзвітності окремих управлінь та відомств, що належать до місцевого рівня, але фінансуються та звітують відповідно на центральному рівні;
- Існування певним чином сформованого уявлення місцевих еліт щодо відсутності самостійності у вирішенні питань місцевого самоврядування[2, с.744].

Розв'язання поставленого питання наблизить нас до докорінного реформування публічної влади в Україні. Без системного підходу до цього питання проблема не буде вирішена. Однак основним при цьому має бути те, що територіальне реформування влади має відбуватися комплексно та під контролем держави. Підтвердженням цього є досвід країн Європи, де створення виборних органів влади не призвело до розладу системи влади, а навпаки, сприяло активізації та вивільненню потенціалу громад у розв'язанні проблем відповідних територій, зменшивши тим самим роль держави у вирішенні регіональних проблем. Стосовно початку реформи, варто зазначити, що її можна розпочинати лише після створення необхідної нормативно-правової бази, достатнього кадрового та фінансового забезпечення[3, с. 206].

Отже, децентралізація публічного управління має здійснюватися в межах цілісного пакету політичних, економічних, соціальних реформ, спрямованих на перетворення України в сучасну європейську країну. Тому проведення реформи передбачає плідну співпрацю Президента України, Кабінету Міністрів України та Верховної Ради України з урахуванням інтересів місцевого самоврядування.

Список використаних джерел

1. Грицяк І. А. Проблеми теорії та практики державного управління та місцевого самоврядування /І. А.Грицяк //Матеріали щорічної науково-практичної конференції Української академії державного управління. – К.,1996. – с. 58.
2. Домбровський О. Децентралізація влади: історія, проблеми, перспективи /О. Домбровський //Проблеми децентралізації: зб. матеріалів та документів. –К.: Атіка, 2006. – 744 с.
3. Місцеве самоврядування в Україні: історія, сучасність, перспективи розвитку: навч. посіб. /[відп. ред. Л. Є. Подобед]. –К.: Арарат-Центр, 2000. – 206 с.

Р. Осадчук

Науковий керівник - к.ю.н., ст. викл. Л. С. Гулак

ЗАХОДИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ: ПОНЯТТЯ І ВИДИ

Протидія корупції в умовах розбудови правової держави набуває особливого значення. В останні роки в Україні у сфері протидії корупції зроблено досить багато – прийнято спеціальний антикорупційний закон та низку інших законодавчих актів антикорупційного спрямування, схвалено Національну антикорупційну стратегію на 2011-2015 роки, розроблено спеціальну антикорупційну програму, на політичному рівні проголошено курс на посилення протидії цьому негативному явищу, запроваджено систематичне проведення на найвищому рівні організаційних заходів за участю керівників правоохоронних та інших державних органів, присвячених питанням протидії корупції тощо. Однак, ці та інші, здійснювані в державі та суспільстві, заходи не привели до відчутних позитивних результатів у справі протидії корупції.

Відбиваючи зміст діяльності, спрямованої проти корупції, термін «протидія» є більш точним порівняно з іншими, у тому числі з терміном «боротьба». «Протидіяти» значить спрямовувати дію проти когось-небудь, чого-небудь, діяти всупереч комусь, чомусь; спрямовуватися проти іншої дії. При цьому протидія не вимагає, на відміну від боротьби, обов'язкової активності та не ставить за мету перемогти когось, щось (знешкодити, знищити, подолати), протидія не має часового обмеження – вона може тривати невизначений час[1, с. 22].

Ефективна протидія корупції передбачає поєднання профілактичних, правоохоронних, репресивних заходів і заходів поновлення. При цьому пріоритет має надаватися профілактичним заходам, а стратегічним напрямом протидії корупції має бути запобігання їй. Залежно від масштабів застосування заходи протидії корупції можна поділити на: 1) загальнодержавні; 2) регіональні; 3) локальні[2, с. 232].

Загальнодержавні – антикорупційні заходи, спрямовані на протидію корупції в масштабі всієї держави. Вони, як правило, приймаються (затверджуються, схвалюються, підтримуються) вищими органами державної влади і реалізуються відповідними суб'єктами на всій території країни.